

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

χία....»

Η Έλεν Βανορμράϊ, από την κακή συμπεριφορά του Σουίφτ, έπαυε μαρσμά και πέθανε.

Δέν στάθηκε καλύτερη η τύχη της Έσθη Τζόνσον. Ύψιφε η ίδια και έκανε, δίχως να το θέλει, να υποφέρει και ο Σουίφτ. Την παντρεύτηκε από καθήκον, αλλά χωρίς, και υπό τον όρον ότι δεν θα γινόταν γυναίκα του παύ κατ' όνομα μόνον.

Έπί δώδεκα χρόνια η άμοιρη γυναίκα μαράζωσε. Στο διάστημα αυτό ο Σουίφτ πήγαινε όσο συχνότερα μπορούσε από την Ίρλανδία, όπου ήταν εγκατεστημένος, στην Αγγλία, γιατί το σπίτι του ήταν γύρω από τον κλάσσο αληθινή. Ύψιφον υπόνους ότι η τόσο μεγάλη του αυτή δυστυχία ωφείλετο σε κάποια του άρρώστεια. Μιά μέρα ο Ντέλεν, ο βιογράφος του Σουίφτ, τον βρήκε να κουνεινιάζει με τον επίσκοπο Κίγκ. Ο Κίγκ ήταν διακροσμένος και ο Σουίφτ, μόλις είδε τον Ντέλεν, απομακρύνθηκε ταχυγέμως.

—Ο άνθρωπος αυτός, είπε στον Ντέλεν ο Κίγκ, δείχνοντας τον Σουίφτ, είναι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Μα για το αίτιο δυστυχίας του δεν πρέπει να γίνει ποτέ λόγος...

Λίγο μετά το περσιστατικό αυτό πέθανε και η Έσθη Τζόνσον. Πόσο πόνησε ο Σουίφτ και ποιές εμψιαστικές τύψεις αισθάνθηκε για το θάνατο των δυο γυναικών, που και τις δυο αυτός τις είχε θανατώσει, μόνο το τέλος του μπορεί να το δείξει :

«Είπε χαμρós για μένα, έγγραφε, ν' αφήσω αυτό τον κόσμο... Μα θα πεθάνω εδωπέρα, πνιγμένος στη λύσσα μου, όπως ένα φαρμακοκίον ποτιών μεσ' στην τρύπα τους.

Η υπερβολική εργασία και η πολλές συγχινώσεις είχαν τοσάσει τον ύπελο του Σουίφτ, από τα νιάτα του άκομα. Πάθανε υλίγγους, δεν άκουγε καθόλου σχεδόν. Από χαμρós αισθανόνταν ότι το λογικό του έλασθένζε. Μιά μέρα τον είδαν να σταματάη μπροστά σε μια ξεφυλλισμένη φτελιά, να την κοιτάζει πολλή ώρα, και ύστερα να μουμουρήζει :

—Θά πάω δτι και αυτό το δέντρο. Θά πεθάνω πρώτα από το κεφάλι.

Η μνήμη του τον έγχατέλειπε, τα δείγματα του σεβασμού των φίλων του που προκαλούσαν άηδία, κάποτε δέ και πραγματική μανία. Ζούσε μόνος, περίλυτος, μη μπορώντας να διαβάσει. Λένε πως πέρασε ένα δόλοκληρο χρόνο, χωρίς να προσφέρει ούτε λέξη, νοιώθοντας μία ακατανίκητη απέχθεια για τους άνθρώπους, περιπατώντας δέκα ώρες τη μέρα, μαικώσος και ύστερα ήλιθιος. Τέλος έδραλε ένα άποσθημα στο μάτι του, τόσο μεγάλο και όδυνηρο, ώστε χρειαζόντουσαν να τον κρατούν λένε άνθρωποι, για να τον έμποδίσουν να βγάλει το μάτι του με τα νύχια του.

Μιά από τις τελευταίες του φράσεις ήταν :

—Είμαι τρελλός.
Με τη διαθήκη του άφανε δλιη του την περιουσία για να χριστή ένα φρενοκομείο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

Ο μεγάλος Ίταλός μουσουργός Βέρδι ήταν καλοφαγάς απ' τους λόγους και γι' αυτό συχνά-πικνά άλλαζε μαγειρούς. Δηγούνται λοιπόν ότι κατά το διάστημα ενός μηνός άλλαζε τέσσερες μαγειρούς και μόνο στον πέμπτο βρήκε τον τεχνίτη που του ικανοποίησε τα γαστρομαργικά του γούστα.

—Είν' αλήθεια, έλεγε για το μάγειρο αυτόν ο Βέρδι, ότι είνε λιγάκι νευρωσός. Χτυπάει τις κασαφάδες και δημιουργεί για το τίποτα δόλοκληρο παιδαμόνιο μέσα στην κοζίνα. Τα μαργιτά του όμως είνε... άπονοκώτατα και με άποζημιώνουν για τους έννευριστικούς δοριδούς, που ακόμα ποτε - ποτε.

«Ενα απ' τα μεγαλύτερα χαρακτηριστικά του μεγάλου μουσουργού ήταν κι η άκρα μετροφορσνή του.

Στη βιβλιοθήκη της Γενούης βρισκόντουσαν πολλές έπιστολές και ατόγραφα του Βέρδι, χρονολογούμενα από 20 και 30 ετών. Τα ατόγραφα αυτά θέλησε να τα εκδώσει κάποτε ο καθηγητής Βερτολόττο. Ζήτησε λοιπόν τη σχετική άδεια απ' τον Βέρδι, του οποίου όμως η απάντησις ήταν κατηγορηματικά άρνητική :

—Είμαι πολύ ευαγορητισμένος, είπε, που το κοινόν έκτινά ή... άνέχεται τη μουσική μου. Γι' αυτό δεν έπιθώμι να δώσω στη δημοσιότητα τίποτε, που νά μην είνε συνταγμένο σε μουσικούς τόνους...

Η διαθήκη του Ίταλού μουσουργού, μεταξύ άλλων, περιείχε και την έξης έντολή, η όποια είχε κινήσει σε μεγάλο βαθμό την περιέργεια του Ίταλικού λαού : «Διατάσσω, έγγραφε, όπως τα δύο κίβωτια, τα όποια βρισκόνται στην έπαυλή μου, στο Σάν Αγκάτιο, καούν. Άπαγορεύω δέ αύστηρος κάθε έρευνα για την έξακρίθωσι του περιεχομένου των.

Και τα κίβωτια αυτά εκάχθον πράγματι, χωρίς ν' αποκαλυφθή το μυστήριο του περιεχομένου των. Ύπάρχει όμως η υπόθεσις ότι πιθανότατα να περιείχαν έρωτικές έπιστολές.

—Μιά νεαρά Αμερικανίς, η μίς Άλιστα Άλλεν, απ' το Όρεγκόν, η όποια είχε γεννηθεί τυφή, έσπασε τελευταίως ένα πρωί και με μεγάλη της χαρά είδε ότι είχε άποκτήσει την υσάσι της, μολοντί ποτέ δεν είχε καταφύγει σε γιατρό.

—Η άστυνομία του Σίδνεϋ της Αυστραλίας άργάνωσε πρό ήμαρών μία αφηνάστικη σωματική έρευνα στους δρόμους, απ' την όποια εκάζερε 2.500 περίσσοφα.

—Τα δάλα αυτά τα φέρτωσαν σ' ένα μικρό άνωπλοκο, τα μετέφεραν στο άνοχιο πέλαγος και τα πετάζανε στη θάλασσα.

—Ενα γράμμα, που ταχυδρομήθηκε το 1896 στο ταχυδρομείο της κομποπόλεως Λογιάμπ της Ύόρκης, βρέθηκε τελευταία, κατά τη διάρκεια μις επισκεψής του ταχυδρομικού κτιρίου, τριπωμένο σε μια γωνία του ταχυδρομικού κίβωτιου.

—Κι' έτσι, ύστερα από τριωκατά χρόνια, το γράμμα έστάλη στο δικαστικό του, ο όποιος έντογός είνε ζωντανός.

—Στην Πολωνία τελευταίως μία όμης άγγλων έσφαζε κι' έφαγε δυό Άγγλους περιηγητάς !

—Αμείσως απ' τον πλησιέστερο σταθμό έστάληκε ένα άποσπασμα και έπιασε τους άνθρώποφάγους.

—Οι όγχοι έδειξαν μεγάλη άπορία, όταν έμαθαν ότι έφρόκοντο να τιωρηθούν για τόσον... άσημαντή άπορία, όπως είναν.

—Άλλωστε, έπροσθεσι ο άρχηγός τους, το κρέας των λευκών ανθρώπων είνε πολύ καλύτερο απ' το κρέας των μαύρων. Είνε πολύ σκληρό, άνοστο, κι' έχει μία βαρεία μικροβιακή κωνόσι. Το ότι λοιπόν το έσάψαμα... είνε άλλων...κατόρθωμα...»

—Ενας άγγλικός θόλιος έξηγεί ως έξης το ότι ο Φλεβάρης έχει δυό μερίς λαγώτερες απ' τους άλλους μήνες :

—Ο Φλεβάρης, όταν πρωτόγινε ο κόσμος, ήταν χαρτοπαλιής μανιακός, αλλά άπιασε. Πάντα έχαγε.

—Μιά μέρα, άφοφ έχασε δια δυο χαρτιά είνε, έζητησε απ' τους γειτονίς του στο τραπέζι του χαρτοπαγιού, το Γενάρη και το Μάρτη, να τον δανείσουν, βάζοντας έντογχο από μία μέρα του στον κίβωτιο.

—Έχασε όμως κι' έκείνα που του έδάνεσαν κι' ως σήμερα δεν έπιθώμι να πληρώσει τα χρέη του και να πάρη πίσω τις δυό ήμερες του...»

—Ενας σοφός έδωσε τους έξης όρισμούς του χρισματος :

—Καλός ίσηρότης, αλλά κενός κήριος.

—Παγκόσμιο διαβατήριο.

—Ο ήλιος της γής.

—Η γλάστρα, ότου φυτρώει η έκτιρησις.

—Ο αίνιος σκοτός.

—Το μαγιό κλειδί.

—Μάνα των φροντίδων.

—Έξηνάδα των ήλιθίων.

—Ο κοντός, έπί του οποίου ύπνώνεται για σπιασία η έντογία.

—Το καλύτερο άντικλειδί.

—Θεός για τους μόν, διάδοχος για τους άλλους.

—Ο φύλακας της είνηρης των άνδρογόνων.

—Φυλαχτό, του οποίου η ιδιότητις άλλαζονε, ανάλογος έκείνου που το φορεί.

—Διαλέγετε λοιπόν και παίρνετε.

—Ενας Γάλλος σοφός εκάθησε κι' ελογάριασε ότι μέσα σε δώδεκα χρόνια κάθε άνθρωπος, μορφωμένος ή άμορφωτος, λέγει κατά μέσον όρον 11.800.000 λέξεις.

—Η γυναίκες φυσικά λένε περισσότερες.

—Ενας άλλος σοφός, Γερμανός αυτός, ο Π. Έβερεστ, ελογάριασεν ότι ένας άνθρωπος 70 ετών έχει διαβάσει, κατά μέσον όρον, τον χαμρό του ως έξης :

—Σε ίπνο, 24 χρόνια, 9 μήνες και 18 ήμερες.

—Σε εργασία, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σε άνάτασι, δυο και για την έργασια.

—Σε τεμτελιά, 1 χρόνο, 5 μήνες και 15 ήμερες.

—Σε κίνησι, 5 χρόνια, 10 μήνες και 5 ήμερες.

—Γιά να τραφή, 5 χρόνια, 10 μήνες και 8 ήμερες.

—Γιά να ντυθή, 2 χρόνια, 11 μήνες και 25 ήμερες.

—Γιά να φλυαρή, 1 χρόνο, 5 μήνες και 10 ήμερες.

—Γιά να σκέπτεται, 1 χρόνο, 5 μήνες και 12 ήμερες.

—Σε διάφορες άσημαντες πράξεις, 1 χρόνο, 6 μήνες και 15 ήμερες.

—Και τέλος, στην άνοκιά του άφαιου φόνου χάνει ο άνθρωπος — είνε η κληρολέξια του Γερμανικού σοφού — 1 χρόνο, 5 μήνες και 20 ήμερες...»

—Χαλάλι μας, λοιπόν.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

